

POSEBNOSTI OTISKA U IMPLANTOLOGIJU

PARTICULARITIES OF IMPRESSION IN IMPLANTOLOGY

Zoran Kovač¹, Ivone Uhač¹, Marica Šimunović-Šoškić¹, Miranda Muhvić-Urek¹, Vedrana Reljić¹,
Willy Kocijan¹

SAŽETAK

Otisak je reprodukcija u negativu stanja u ozubljenoj ili bezuboj čeljusti, dobiven pomoću materijala koji se u plastičnome stanju unose u usta osobe, te se stvrdnjavaju u dodiru s tkivom. Bitno obilježje otisaka u implantologiji jest da je to pozicijski otisak, te da se tijekom uzimanja otiska koristi jednostruka tehnika s jednim materijalom srednje konzistencije, ili s dvama materijalima različite konzistencije.

S obzirom na otisnu tehniku u implantologiji, postoji tehnika sa zatvorenom žlicom (closed tray – neizravna metoda) i tehnika s otvorenom žlicom (open tray – izravna metoda).

Danas, prevladava mišljenje o tomu da izravna metoda (open tray) u kombinaciji s adicijskim silikonom ili polietrom, daje najbolje rezultate i osigurava točan prijenos položaja implantata u zubotehnički laboratorij.

Cljučne riječi: dentalni implantati, otisni materijali, otisni postupci

SUMMARY

An impression is an imprint or negative likeness of dentulous or edentulous arch, made by placing a semi-fluid material in the mouth and allowing it to set in contact with the tissues.

Important characteristic of implant impressions is that it is a site-impression. Therefore, making such impressions is conducted in one phase only and involves either one material of medium density or two materials of distinct density.

Regarding the impression technique, there are two types of impressions in implant dentistry, closed tray technique (indirect impression) and open tray technique (direct impression).

Nowadays, it is widely accepted that best results are obtained by open tray technique using additive silicones or polyether materials respectively. Such impressions ensure precise transfer of implant positions to the dental laboratory.

Key words: dental implants, dental impression materials, dental impression technique

Otisak je reprodukcija u negativu stanja u ozubljenoj ili bezuboj čeljusti, dobiven pomoću materijala koji se u plastičnome stanju unose u usta osobe, te se stvrdnjavaju u dodiru s tkivom.¹ Izlijevanjem u posebnome gipsu ili kakvu drugome materijalu, dobiva se model koji je vjerna kopija struktura u usnoj šupljini.

Bitno obilježje otisaka u implantologiji jest da je to pozicijski otisak, te da se tijekom uzimanja otiska koristi jednostruka tehnika s jednim materijalom srednje konzistencije, ili s dvama materijalima različite konzistencije.

Uzimanje otiska nužno je za prenošenje položaja i oblika implantata ili nadogradnje (abutmenta) na konačni radni model, poradi izrade protetskoga nadomjestka. Cilj je čim točnije prenijeti na model položaj koji implantat ima u zubnome luku. Među mnogobrojnim raspoloživim materijalima, jedini koji imaju većinu obilježja potrebnih za uzimanje otisaka na implantatima, jesu adicijski silikoni ili polivinil-siloksani, primjerice Monopren Transfer-Ketenbach i polieteri, primjerice Impregum – 3M - Espe.^{2,3}

¹Studij stomatologije, Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci

Prispjelo: 20. 7. 2006.

Prihvaćeno: 20. 10. 2006.

Adresa za dopisivanje: Dr. sc. Zoran Kovač, dr. stom., Katedra za stomatološku protetiku, Studij stomatologije, Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci, Krešimirova 40, 51000 Rijeka, e-mail: zoran.kovac@medri.hr

